

Joachim Roman Bar

Nowy obrzęd konsekracji dziewic

Prawo Kanoniczne : kwartalnik prawnohistoryczny 15/1-2, 251-253

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Słusznie ten „Wykaz” został ogłoszony w oddzielnym zeszytcie, ułatwi to korzystanie z niego i prędzej dotrze do rąk nawet niekanonistów, posiada bowiem szerokie zastosowanie praktyczne.

„Posoborowe prawodawstwo kościelne” nie jest dziełem zamkniętym, ale mają się ukazywać tomy następne, w miarę ogłaszania przez Stolicę Apost. nowych dokumentów prawnych. Biorąc pod uwagę obfitość dokumentów wydawanych w dalszym ciągu przez Stolicę Apost. w związku z przeprowadzaną posoborową odnową instytucji kościelnych, należy się spodziewać, że co roku będzie materiał na jeden tom, może nawet podzielony na zeszyty. Pożądaną byłoby rzeczą, aby odąd podawać na karcie tytułowej „Posoborowego prawodawstwa kość.”, po zaznaczeniu tomu (i zeszytu), również czas, z którego pochodzą ogłaszane dokumenty. Najlepiej byłoby trzymać się stałego okresu, od września jednego roku do sierpnia następnego. Również numerację dokumentów lepiej byłoby zaznaczyć dla każdego tomu od jeden. Podobnie też numer marginesowy. Indeks rzeczowy powinien obejmować treść danego tomu, bez nawracania do poprzednich tomów.

Oceniając ogólnie siedem dotychczas wydanych zeszytów „Posoborowego prawodawstwa kościelnego” trzeba podnieść użyteczność rozpoczętego dzieła, wkład pracy Tłumacza, troskę o dobre tłumaczenie dokumentów, staranną szatę graficzną. Wprawdzie trafiają się czasem drobne nieścisłości w tłumaczeniu dokumentów, ale w tego rodzaju pracy trudno ich uniknąć. Przed niebezpieczeństwem wprowadzenia do nauki i praktyki błędów rzeczowych broni nas tekst łaciński, który przecież musi być stale brany pod uwagę dla kontroli.

Należy tylko wyrazić życzenie, aby następne tomy były coraz doskonalsze i ukazywały się terminowo, a w ten sposób aby się dalej przyczyniały do rozwoju nauki polskiej.

O. Joachim Roman Bar

Warszawa, 3. I. 1971.

Nowy obrząd konsekracji dziewic

Dekretem Kongregacji dla Kultu Bożego z dnia 31. V. 1970 r. został zatwierdzony i ogłoszony nowy obrząd konsekracji dziewic (*Ordo consecrationis virginum*), który wszedł w życie dnia 6. I. 1971 r. Pierwsze wydanie tego obrzędu nosi tytuł: *Pontificale Romanum ex decreto Sacrosancti Oecumenici Concilii Vaticani II instauratum, auctoritate Pauli PP. VI promulgatum, Ordo consecraticnis virginum*, editio typica, Typis Polyglottis Vaticanis 1970 4° ss. 64, nlb. 1.

Druk ten zawiera wspomniany dekret Kongregacji (s. 5—6), prae-

notanda czyli normy prawne (s. 7—9), caput I De consecratione virginum (s. 10—33), caput II De consecratione virginum professioni monialium conincta (s. 34—49), caput III Alii textus in consecratione virginum adhibendi (s. 50—58), Appendix (s. 59—64), gdzie jest podany wzór formuły profesji dla mniszek oraz części zmienne Mszy św. „in die consecrationis virginum”.

Ordo consecrationis virginum stanowi część księgi liturgicznej *Pontificale Romanum* przeznaczonej dla biskupów, ma jednak ten druk znaczenie i dla prawników, gdyż zawiera niektóre nowe normy prawne. Został on wydany na skutek postanowienia konstytucji roborowej o liturgii, (art. 80).

Ogłoszony obrzęd może być stosowany tak jak brzmi w omawianym druku, albo może ulec pewnym dostosowaniom do tradycji poszczególnych zakonów mniszek. Ale tak dostosowanie obrzędu jak i tłumaczenia na języki narodowe, dokonane przez Konferencję Biskupów, muszą otrzymać zatwierdzenie Kongregacji dla Kultu Bożego.

„Praenotanda” czyli wstęp podaje w 10-ciu numerach zasady prawno-liturgiczne, które wyjaśniają obrzęd i wskazują jak należy go stosować.

1. Przez otrzymanie konsekracji dziewica jest poświęcona Bogu, staje się nadprzyrodzonym znakiem miłości Kościoła względem Chrystusa, eschatologicznym obrazem Oblubienicy niebieskiej i przyszłego życia. A Kościół przez obrzęd konsekracji dziewic okazuje swą miłość dał dziewictwa i uprasza dla dziewic obfite łaski Ducha Świętego.

2. Dziewice poświęcają Bogu swą czystość pod natchnieniem Ducha św. w tym celu, aby goręcej ukochać Chrystusa i łatwiej oddać się na służbę braci. Bowierni dziewice chrześcijańskie, zgodnie ze swoim stanem i otrzymanymi charysmatami, mają się oddawać pokucie, uczynkom miłosierdzia, działalności apostołskiej i modlitwie.

Radzi się dziewicom, aby obowiązkowi modlitwy zadość czyniły przez odmawianie Bożego oficjum, zwłaszcza laudesów i nieszporów.

W powyższych dwu numerach (Praenotanda, n. 1 i 2) jest jasno określona natura i skutek konsekracji dziewic a także zadanie dziewic w Kościele.

3. Konsekrację mogą otrzymać tak mniszki, a więc zakonnice, jak i osoby świeckie. Jest to posoborowa nowość, gdyż poza okresem starożytności chrześcijańskiej, nie było zwyczaju konsekrowania dziewic, o ile nie należały do zakonu.

4. Obecne prawo (Praenotanda, n. 4 i 5) przepisuje warunki, jakimi muszą odpowiadać osoby pragnące otrzymać konsekrację.

Dla mniszek są one:

a) nigdy nie zawarła małżeństwa, ani publicznie czyli jawnie nie żyła w stanie sprzecznym z czystością. Bierze się więc pod uwagę kryteria zewnętrzne i publiczne, abstarahuje się od kryteriów fizycznych. Są wykluczone wdowy od przyjęcia konsekracji.

b) złożyła profesję wieczystą, albo przed otrzymaniem konsekracji, albo w czasie obrzędu konsekracji.

c) w zakonie do którego należy jest praktykowany obrzęd konsekracji dziewic na podstawie dawnej tradycji albo na mocy pozwolenia odpowiedniej Władzy.

5. Dla dziewic prowadzących życie świeckie wymaga się:

a) aby nigdy nie zawarły małżeństwa i aby publicznie czyli jawnie nie żyły w stanie sprzecznym z czystością.

b) żeby miały odpowiedni wiek, roztropność i obyczaje powszechnie uznane oraz aby przyrzekły trwać w życiu czystym i poświęconym posłudze Kościoła i bliźnich.

c) aby ich dopuścił do konsekracji biskup, ordynariusz miejscowy.

Biskup ustali, w jaki sposób dziewice żyjące w świecie, mają się zobowiązać do życia w dozogonnej czystości.

Prawo nie rozstrzyga, czy to ma być ślub, czy przysięga, czy inne jakieś zobowiązanie wyrażone na zewnątrz, decyzję zostawia biskupowi.

6. Szafarzem konsekracji dziewic jest biskup ordynariusz miejscowy. Może jednak obrzęd odprawić jakikolwiek inny biskup, za zgodą ordynariusza miejscowego, co wynika z ogólnych zasad prawa.

7. Przy konsekracji dziewic należy stosować obrzęd ogłoszony w „Ordo consecrationis virginum” i zachować inne przepisy liturgiczne (Praenot. n. 7—10).

Trzeba przyznać, że nowy obrzęd konsekracji dziewic odznacza się prostotą oraz pięknem i jest ściśle złączony ze Mszą św. W ten sposób tak dziewice poświęcające się Bogu jak i wierni uczestniczący w ceremonii lepiej poznają, z jaką czcią odnosi się Kościół do czystości i jaką wartość ma życie czyste w oczach Boga.

O. Joachim Roman Bar

Warszawa 10. XII. 1970.

ESPOSITO Fausto C. P., Matrimonio „società d'amore” (Da Pio XI al Concilio Vaticano Secondo), Pontificia Universitas Lateranensis, Theses ad lauream in S. Theologia, Roma 1966, s. 184.

Pierwotny tytuł tej pracy, jak się dowiadujemy z jej wstępu, był tak sformułowany: „*L'amore coniugale nell'enciclica Casti Connubii*”. Pod takim tytułem Autor przedstawił swoją dysertację w czerwcu 1964 r. Wydziałowi Teologii Uniwersytetu Laterańskiego w Rzymie celem uzyskania stopnia naukowego doktora świętej teologii. W tym czasie praca nad tak zwanym Schematem XIII, a w nim nad zagadnieniem rodziny, małżeństwa i miłości małżeńskiej była już dobrze zaawansowana. Po ogłoszeniu Konstytucji duszpasterskiej o Kościele w świecie współczesnym Autor uznał za stosowne przerobić swoje dzieło, stawiając sobie za cel „systematyczne przedstawienie nauczania Kościoła